

MARY NORTON

Omuleții pe apă

Traducere din limba engleză de
Mirella Accente

LITERA
București

CAPITOLUL UNU

– Dar despre ce tot vorbesc? întrebă domnul Beguid, avocatul.

O spuse pe un ton aproape iritat, ca și cum se referea la niște lucruri prostești.

– Vorbesc despre prumutători, răspunse doamna May.

Stăteau la adăpostul gardului viu, printre verzele ude, mari cât niște copăcei, care se rostogoleau în vânt. Sub ei, în această după-amiază întunecată și umedă, se vedea o lampă aruncând o lumină caldă prin fereastra căsuței.

– Am putea avea o livadă aici, adăugă ea veselă, ca și cum ar fi vrut să schimbe subiectul.

– În acest moment al vieții noastre, remarcă domnul Beguid, continuând să privească fereastra

luminată de sub ei, din vale, e mai înțelept să sădim flori și nu fructe...

– Așa crezi? spuse doamna May. Își strânse mai bine paltonul cu capă pe ea, în vântul care se învârtejea în jurul lor. Dar, știi, o să-i las ei căsuța, în testament.

– Cui o să-i lași căsuța?

– Lui Kate, nepoata mea.

– Înțeleg, zise domnul Beguid și se uită din nou spre fereastra luminată, unde locuia Kate, un copil ciudățel; era deconcertant felul în care privea prin tine cu ochi mari care nu vedeau nimic, și totuși putea pălăvrăgi o oră cu bătrânul Tom Goodenough, un paznic de vânatoare bătrân și ticălos. Ce ar putea avea ei doi în comun, se întrebă, bătrânul acela viclean și copilul care asculta cu înflăcărare? Stăteau deja de mai bine de o oră și un sfert, aplecați unul către altul lângă fereastră, vorbind și vorbind...

– Prumutători..., repetă el, ca și cum cuvântul l-ar fi tulburat. Ce fel de prumutători?

– Oh, e doar o poveste, răspunse doamna May veselă, croindu-și drum printre verzele umezite de ploaie către aleea de cărămidă înălțată, ceva

ce ne spuneam noi doi, eu și fratele meu, când eram mici și locuiam aici.

– Vorbești de conacul Firbank?

– Da, cu mătușa Sophy. Kate adoră povestea asta.

– Dar de ce, întrebă domnul Beguid, ar vrea ea să i-o spună lui?

– Bătrânului Tom? De ce nu? De fapt, eu cred că e exact invers: cred că el i-o spune ei.

În vreme ce o urma pe doamna May de-a lungul potecii de cărămidă tocită, domnul Beguid deveni tăcut. Cunoscuse familia asta dintotdeauna și tare ciudați (începuse el să creadă în ultimul timp) mai erau cu toții.

– Dar o poveste plăsmuită de dumneata?

– Nu de mine, nu... Doamna May râse, ușor stânjenită. Cred că fratele meu a fost cel care a plăsmuit-o. Asta dacă a fost plăsmuită, adăugă ea dintr-odată, în șoaptă.

Domnul Beguid se agăță de cuvintele ei.

– Nu prea te înțeleg. Povestea asta despre care vorbești... e ceva ce s-a întâmplat cu adevărat?

Doamna May râse.

– Oh, nu, nu s-ar fi putut întâmpla cu adevărat. N-ar fi posibil. Porni mai departe, adăugând peste umăr: Doar că bătrânul ăsta, bătrânul Tom Goodenough, pare să știe despre oamenii ăștia.

– Ce oameni? Milogii ăștia?

– Nu sunt milogi... sunt prumutători...

– Înțeleg, zise domnul Beguid, care nu înțelegea, de fapt, nimic.

– Așa le spuneam noi, explică doamna May și, întorcându-se pe alee, îl așteptă să o ajungă din urmă. Sau mai degrabă ei își spuneau așa... pentru că nu aveau nimic al lor. Până și numele lor erau împrumutate. Familia pe care o știam noi... tata, mama și copilul... se numeau Pod, Homily și Arrietty. Când domnul Beguid ajunse lângă ea, doamna May zâmbi. Cred că numele lor sunt fermecătoare.

– Foarte, replică el, puțin sec. Apoi, fără să vrea, îi zâmbi și el. Întotdeauna avusese ea acest aer de ironie blândă; chiar și când era tânăr, deși fusese atras de frumusețea ei, o găsisse deconcertantă. Nu te-ai schimbat, remarcă el.

Ea luă imediat o mutră serioasă.

– Dar nu poți nega că era o casă veche și ciudată.

– Veche, da. Dar nu mai ciudată decât... – privi în josul povârnișului – decât căsuța asta, să zicem.

Doamna May râse.

– Ah, aici Kate te-ar contrazice! Ea crede că această căsuță e la fel de ciudată cum ni s-a părut nouă Firbank, nici mai mult, nici mai puțin. Știi, la Firbank, eu și fratele meu... încă din primul moment... am avut sentimentul că mai erau și alte persoane care locuiau în casă în afară de fițele umane.

– Dar..., exclamă exasperat domnul Beguid, nu pot să existe alte „persoane“ în afară de fițele umane. Înseamnă unul și același lucru.

– Atunci, alte personalități. Ceva mult mai mic decât o fiță umană, dar asemănătoare cu ea în esență... poate cu capul puțin mai mare, cu palmele și tălpile ceva mai lungi. Dar foarte mici și ascunse. Ne imaginam că trăiau la fel ca șoarecii: în lambriuri sau în spatele plintelor, ori sub dușumele, și depindeau cu totul de ceea ce puteau șterpeli din marea casă de deasupra. Și totuși, nu puteai numi asta furt: era mai mult un soi de depozitare. Una peste alta, ei luau doar lucruri de care oamenii se puteau lipsi.

– Ce fel de lucruri? întrebă domnul Beguid.

Simțindu-se dintr-odată stânjenit, se repezi înaintea ei pentru a înlătura din drum un rug.

– Oh, tot soiul de lucruri. Orice fel de mâncare, desigur, și orice obiect mărunț care putea fi mișcat și care le putea fi de folos: cutii de chibrituri, cioturi de creioane, ace, bucățele de material... le puteau transforma în unelte, haine sau mobilă. Noi credeam că era destul de trist pentru ei, pentru că aveau un soi de jinduire permanentă după frumos, și de a-și face găurile lor mici și întunecate la fel de plăcute și de confortabile ca și căminele fițelor umane. Fratele meu îi ajuta – doamna May ezită deodată, ca și cum s-ar fi simțit stânjenită –, sau cel puțin așa spunea, încheie ea neconvingătoare, și râse puțin.

– Înțeleg, spuse din nou domnul Beguid. Rămase tăcut câtă vreme ocoliră partea laterală a căsuței ca să evite picăturile care cădeau din acoperișul de paie. Și ce rol joacă Tom Goodenough aici? întrebă el în cele din urmă, când ea se opri lângă butoiul cu apă.

Ea se întoarse cu fața la el.

– Ei, e ceva extraordinar, nu-i așa? La vârsta mea, aproape șaptezeci, să primesc moștenire căsuța asta și să-l găesc aici, tot în posesia ei?

– Nu tocmai în posesia ei; el este chiriașul care trebuie să plece.

– Vreau să spun, continuă doamna May, să-l mai găesc aici. Pe vremuri, când era mic, mergea cu fratele meu la vânătoare de iepuri... într-un fel, erau tovarăși apropiați. Dar asta s-a sfârșit... după scandal.

– Oh, a făcut domnul Beguid, deci a fost un scandal?

Acum stăteau împreună la ușa dărăpănată de la intrare și, intrigat fără să vrea, el își luă mâna de pe clanță.

– Cu siguranță a fost! exclamă doamna May. Aș fi zis că poate ai auzit de el. Chiar și politistul a fost implicat... ți-aduci aminte de Ernie Runacre? Trebuie să fi auzit tot satul. Bucătăreasa și grădinarul au descoperit vietățile astea și au hotărât să le afume ca să le scoată afară. Au adus vânătorul de șobolani din sat și i-au trimis vorbă aici lui Tom, ca să-și aducă dihorul. Pe atunci era doar un băietan, nepotul paznicului de vânătoare...

puțin mai mare decât noi, dar încă foarte tânăr. Dar – doamna May se întoarse dintr-odată spre el – *trebuie* să fi auzit ceva din toate astea!

Domnul Beguid se încruntă. Amintiri din trecut pâlpăiră vag în mintea lui... niște aiureli la conacul Firbank; o bucătăreasă pe nume Diver sau Driver; lucruri care lipseau din vitrina din salon...

– N-au fost, spuse el în cele din urmă, niște probleme cu un ceas cu smaralde?

– Da, de-asta au trimis după polițist.

– Dar – domnul Beguid se încruntă mai tare – femeia asta Diver sau...

– Driver! Da, așa o chema.

– Și grădinarul... vrei să spui că ei credeau în existența acestor creaturi?

– Evident, răspuse doamna May, altfel nu ar fi făcut tot tărăboiul ăla.

– Și ce s-a întâmplat? a întrebat domnul Beguid. I-au prins? Nu, nu... n-am vrut să spun asta! Ceea ce voiam să spun e... ce s-au dovedit a fi? Șoareci, bănuiesc, nu?

– Eu nu eram pe vremea aia acolo, așa că nu pot spune „ce s-au dovedit a fi“. Dar, după spusele fratelui meu, au scăpat afară, chiar la țanc,

printr-un grilaj: una din chestiile alea de aerisire fixate jos, în zidărie. Au fugit de acolo prin livadă și – doamna May se uită în jurul ei în lumina amurgului – sus în câmpuri.

– Au fost văzuți mergând într-acolo?

– Nu, răspuse doamna May.

Domnul Beguid aruncă repede o privire către pantele învăluite în ceață. Pădurile de dincolo de câmpurile palide păreau, prin contrast, întunecate – deja învăluite în penumbră.

– Veverițe, spuse el, asta erau mai mult ca sigur.

– Posibil, replică doamna May. Se îndepărtă de el către locul unde, în spatele spălătorului, niște muncitori săpaseră în acea dimineață, dând la iveală un canal de scurgere. N-ar fi ăsta suficient de lat pentru apele uzate?

– Da, suficient de lat, răspuse domnul Beguid, dar inspectorul sanitar nu ar îngădui niciodată așa ceva: toate apele astea uzate se scurg în pârâu. Nu, mă tem că va trebui să ai o fosă septică.

– Atunci ăsta la ce a folosit?

El a făcut un semn cu capul către spălător.

– Preaplinul de la chiuvetă, răspuse, apoi se uită la ceas. Vrei să te duc undeva cu mașina? E destul de târziu...

– Ești foarte amabil, spuse doamna May, în vreme ce se îndreptau către partea din față a casei.

– O poveste ciudată, remarcă domnul Beguid, cu mâna pe clanță.

– Da, foarte ciudată.

– Vreau să spun... să mergă până într-acolo încât să trimită după polițist. Extraordinar!

– Da, se arătă de acord doamna May și se opri să-și ștergă pantofii pe o bucată de pânză de sac ruptă aflată lângă treaptă.

Domnul Beguid își privi la rândul lui pantofii și îi urmă exemplul.

– Fratele dumitale trebuie să fi fost foarte convingător, spuse el.

– Da, a fost.

– Și foarte inventiv.

– Da, după cum spunea chiar el, aceste creaturi formau o adevărată colonie. Dar se referea la un alt grup, veri cu cei de la Firbank, care cică locuiau într-o vizuină de bursuc... acolo sus, la marginea pădurii. Unchiul Hendreary și

mătușa Lupy... Doamna May îl privi cu coada ochiului. Ei aveau patru copii.

– După cum spunea fratele dumitale, remarcă domnul Beguid, întinzând din nou mâna către clanță.

– Și după cum zice bătrânul Tom... Doamna May râse și își coborî vocea. Bătrânul Tom jură că povestea e adevărată. Dar *el* susține că ei nu locuiau deloc în vizuina bursucului; sau că, dacă au locuit, nu avea cum să fie pentru mult timp. Insistă că mulți ani la rând ei au locuit aici, în șipcile și mortarul din peretele de lângă vatră.

– Care vatră? întrebă domnul Beguid neliniștit.

– Vatra asta, spuse doamna May. Și în vreme ce ușa se deschidea, își coborî vocea până la șoaptă. Aici, chiar în căsuța asta.

– Aici, chiar în căsuța asta..., repetă domnul Beguid cu o voce surprinsă, și, dându-se deoparte pentru a o lăsa pe doamna May să treacă, își întinse gâtul înainte și se uită curios înăuntru, fără să pășească peste prag.

Camera tăcută părea pustie: tot ce văzură la început era strălucirea galbenă a lămpii care se